

τοῦ πειρασμοῦ, ὅστις μοὶ ἦνοιγε τοιαύτην τράπεζαν εὐτυχίας, ἔξω καὶ πρὸς στιγμὴν...

— Καὶ τίς εἴθε σεις, κύριε;

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι Ἀλέξανδρος Ἰγνάτιεβιτς Ματρώσιν, ὁ πατήρ μου ἦτο κτηματίας, κάτοικος Μόσχας, πλουσιώτατος. Ἦμην φοιτητὴς τῆς νομικῆς, ὅτε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὁ πατήρ μου ἀπέθανε μὴ ἀφήσας καμμίαν περιουσίαν. Ἐγὼ ἔλαβον τὸ δίπλωμά μου ὡς δικηγόρου, ἀλλὰ δικηγόρου χωρὶς πελατεῖαν. Ἐπάλαισα ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπιμόνως, ἀλλὰ τέλος ἀπώλεσα τὸ θάρρος μου. Ἐλπίζων δὲ νὰ εὕρω καλλίτερον στάδιον μετέβην εἰς Πετροῦπολιν. Εἰς τὸν δρόμον ἐγνωρίσθην μετὰ τὸν Νικήταν Ἀκίμοφ· ἤδη γνωρίζετε τὰ λοιπὰ.

— Ὡς βλέπω, ἡ τύχη σὰς ἐπιφυλάττει μέλλον ὅχι τόσο ἀσχημον.

— Καὶ ναί, καὶ ὅχι!

— Ὑπὸ ποίαν ιδέαν λέγετε τοῦτο;

— Ἀπελπισθεὶς καὶ ἐκ Πετροπόλεως, ὅπου δὲν ἔβλεπα τὰ πράγματα νὰ πηγαίνουν καλὰ, ἔγραψα εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντα θεῖόν μου, γραμματέα τῆς πρεσβείας μας, ἂν ἤμπορῶ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ διὰ τινὰ καιρὸν, ὅπως λάβω ὀλίγην ἀναψυχὴν εἰς τὸν Βόσπορον, αὐτὸς δὲ μετ' εὐχαριστήσεως μοὶ ἀπήντησεν ὅτι με περιμένει, προσθέτων μοι, ὅτι πιθανώτατον νὰ εὐρεθῇ καὶ θέσις τις δι' ἐμέ, ἰδοὺ διατὶ λέγω καὶ ναὶ καὶ ὅχι.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε;

— Τὸ ἀτμόπλοιον ἀναχωρεῖ αὐριον.

— Οὐφ, αὐριον! αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Μπα! εἶναι ἀποφασισμένον πλέον, τί θὰ κάμω ἐδῶ;

— Καὶ εἰς Ῥωσίαν δὲν ἀφίνατε τίποτε, διὰ τὸ ὅποιον νὰ λυπησθε.

Ὁ Ματρώσιν ἠρυθρίασεν.

— Αὐτὸ πλέον εἶναι μυστικόν!

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ τὸ ἐμπιστευθῇτε εἰς ἐμέ.

— Ἀνυχάζομαι ν' ἀποκρούσω τὴν παράκλησίν σας. Ἀρκεῖ νὰ μάθῃτε ὅτι πολὺ μετανῶ διὰ τὴν ἐπιπόλαιον διαγωγὴν μου, ἐγκεχαρᾶμένη δὲ εἶν' ἐδῶ — ἐδειξε τὴν καρδίαν του — ἡ ἀνάμνησις, ἥτις ταχέως θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ὑπαρξίν μου.

— Μάλιστα, μάλιστα. Ἡμεῖς δὲ γνωρίζομεν, πόσον ἐπιτυχῶς ἠξεύρετε ν' ἀποθνήσκετε.

— Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ θάνατός μου θὰ εἶναι πραγματικὸς.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω δικαίωμα λόγου εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἐγὼ καὶ ἡ Ναταλία.

— Καλὲ τί λέγετε; ποῖα σχέσις μεταξὺ ἐμοῦ...

— Θὰ σὰς εἶπω. Εἴθετε ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἡ κόρη μου!

— Πρὸς Θεοῦ! τελειώνετε γρήγορα.

— Ναί, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφωνίαν, ὅτι θὰ μένετε μεταξὺ τῶν ζώντων.

— Καλὰ, καλὰ, θὰ ζήσω, θέλω νὰ ζήσω.

— Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποφασισμένον;

— Ἀποφασισμένον, ἐὰν μόνον...

— Ἐὰν μόνον σοῦ δώσω τὴν κόρην μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἐξ ἐρυθροῦ ὁ Ματρώσιν ἐγένετο ὡχρὸς

ὡς ὁ θάνατος, τὸσῶ κατέπληξεν αὐτὸν ἡ ἀπροσδόκητος εὐδαιμονία του.

— Μοῦ ἐπαίξατε ὠραῖο παιγνίδι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γουζένκου, τώρα θὰ σὰς ἐκδικηθῶ καὶ ἐγὼ, δὲν θὰ τολμήσετε νὰ ὑπάγετε εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Καὶ ὁ Ματρώσιν πλήρης χαρᾶς, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος.

Ἡ Ναταλία, πρὸς δόξαν τῶν ἱατρῶν τῆς, ἀνεκτήσατο πληρέστατα τὴν ὑγίαν τῆς ἐξ αἰτίας τῶν θαλασσίων λουτρῶν, ἅτινα ὑπῆρξαν ἀφορμὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς τελευταίας διαλέξεως νὰ γένηται σύζυγος τοῦ Ματρώσιν.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Εὐθὺς ὡς ἡ ἀσθένεια προσέβαλε τὸν Σουλιέ, ἐπέστη οὗτος ὅτι ἀπώλετο. Εἰς πᾶσαν λέξιν του, εἰς πᾶσαν πράξιν του, εἰς πᾶσαν σκέψιν του ἔβλεπε τις ὅτι προεμάντευε τὸν θάνατόν του. Τὸν κατέλαβεν ἀπαισία βεβαιότης, ἣν μάτην οἱ φίλοι του προσεπάθουν νὰ ἐξαλείψωσι. Μόνος αὐτὸς τὴν ἀπέβλαψε διὰ τῆς προσευχῆς.

Οἱ φίλοι του ἠγρύπνουν παρὰ τὴν κλίνην του· τῷ ἔλεγον ὅτι ἡγαπᾶτο παρὰ πάντων, καὶ ὅτι πάντες περὶ μόνῃς τῆς ἀσθενείας του ὠμίλουν. Οὗτος δὲ ἀκούσας μετὰ δακρύων ἀνέκραξε:

— Τι ἐπραξα λοιπόν, τί ἐπραξα, διὰ νὰ ἦμαι ἄξιος πάντων τούτων;

— Τι ἐπράξατε; ἀπήντησεν ἡ κ. Βερή, τὸ δυσκολώτερον πάντων, ὑπῆρξατε καλὸς ἄνθρωπος!

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1847 ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, ἡσθάνθη τὸν θάνατον προσεγγίζοντα αὐτόν.

Φεῦ! πολὺ ταχέως τὸν ἐπληξεν!

Ἐξήτησεν ἱατρόν, καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἰατρέ, μεταξὺ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ ἱατροῦ μία ὥρα μόνον ὑπάρχει. Δὲν πρέπει νὰ κρύψῃτε τίποτε· ἀπαντήσατέ μοι εὐλικρινῶς, ἔφθασεν ὁ θάνατος;

Φίλος τοῦ τις διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἱατροῦ ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν αἰσθάνητε ψῆχος.

— Δὲν κρύνω, ἀλλ' ἀποθνήσκω! ἀπήντησε. Καὶ σιγῇ ἐπηκολούθησεν, ἣν ὁ ἴδιος μετ' ὀλίγον διέκοψεν ἀνευ συγκινήσεως εἰπών:

— Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους.

Καὶ ἤρξατο ἡ ἀγωνία, ἣν γαληνιαῖος ὑπέφερεν.

— Ἄς παύσουν πλέον τὰ φάρμακα, ἔλεγε, δὲν θὰ πῶ πλέον τίποτε· ἀφαιρέσατέ με τὴν φιάλην, ἥτις κεῖται παρὰ τοὺς πόδας μου. Μὴ με βραχνίζετε πλέον, ἀφετέ με ἡσυχον. Μὴ ζητεῖτε νὰ ἀποσπᾶσθε τὴν προσοχήν μου, ἐνῶ θέλω νὰ ἀφιερωθῶ ὅλος εἰς τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου.

Κατόπιν ἐξήτησε πάντας τοὺς περιποιηθέντας αὐτόν κατὰ τὸ διάστημα τῆς

ἀσθενείας του, ὡς καὶ τὸν ὑπηρετὴν του.

Ἐνευσε νὰ τὸν περικυκλώσωσι πάντες.

— Ὅλοι νὰ εἴθε πλησίον μου, ἔλεγεν, ὅλους θέλω νὰ σὰς ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν. Πόσον εἶνε βραδὺς ὁ θάνατος!

Ἡ στιγμὴ ἦτο ἐπίσημος· τὸ ψεῦδος καὶ τὸ μυστήριον δὲν ἐπετρέποντο πλέον.

Πάντες οἱ περισιχοῦντες αὐτὸν ἐκλαίον καὶ προσεπάθουν νὰ τῷ ἐμπνεύσωσιν ἐλπίδα, ἥς καὶ αὐτοὶ ἐστεροῦντο.

— Σὰς βλέπω, φίλοι μου, σὰς βλέπω ἀκόμη, ἔλεγε μετὰ γλυκύτητος, πλὴν μετ' ἐσβεσμένης φωνῆς.

Καὶ στρέψας πρὸς τὸν εἰς τὰ ἀριστερὰ του εὐρισκόμενον Βερή,

— Φίλε μου, τῷ λέγει, ἡ χεὶρ αὕτη εἶναι νεκρά, καὶ δὲν αἰσθάνεται πλέον τὰς φιλικὰς θωπείας. Ἄν θέλῃς χεῖρα ἡ ὁποία νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς τὴν θλίψίν σου, λάβε αὐτήν.

Καὶ ἔτεινε τὴν δεξιάν του, διότι ἡ ἐτέρα ἀνῆκε πλέον εἰς τὸν θάνατον.

Ἀνεκλάλητος γαλήνην ἐπαχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς.

Πρὶν ἀποχωρισθῇ διὰ παντὸς τῶν φίλων του, ἠθέλησε νὰ δώσῃ τι ἐνὶ ἐκάστῳ πρὸς ἀνάμνησιν· ὅτε δὲ ἡ κ. Βερή ἐξήτησε νὰ θέσῃ εἰς τὸν δάκτυλόν του δακτύλιόν τινα λέγουσα ὅτι θὰ τὸν λάβῃ κατόπιν,

— Κατόπιν! ὦ, ὅχι, κυρίκ! τῇ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀπὸ πτώμα οὐδὲν ἀφαιρουσί ποτε, εἶναι κακὸς οἰωνός!

Ὑπῆρχε τασαύτη πίστις, τασαύτη πεποιθήσις ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ὥστε ὁ Βερή ἔλαβε τὸν υἱόν του ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησε πλησίον τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ἵνα παρ' αὐτοῦ ζητήσῃ τὴν εὐλογίαν.

Τέκνον μου, τῷ εἶπεν ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, νεώτατος βλέπεις σοβαρὸν θέαμα! Ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου καὶ ἔσο ἀγαθὸς πρὸς πάντας. Ὅταν τις οὐδένα βλάβῃ, ἀποθνήσκει ἡρεμος, ὡς ἀποθνήσκω ἐγώ. Παρατήρησον!

Εἶτα παρεκάλεσε τὸν Βερή νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα του, ὃν τοσοῦτον ἡγάπα, καὶ ὃν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνγκλισθῇ πρὸ τοῦ θανάτου του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐφάνη οὐσιωδῶς ἡλλοιωμένος. Ὡμίλει αὐτοσχεδιάζων. Πάντες ἔτεινον τὰ οὖς, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἔγραψεν...

Ἐντὸς ὀλίγου οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν, ἡ κεφαλὴ του ἐκλίνεν ἡρέμα καὶ δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του!

Ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, δὲν ὑπῆρχε πλέον.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΧΟΣ
Παρεχόμενα: Ὁ πολιτικὸς βίος τοῦ κυρίου Ἀνατόλου — Κάδμος — Ἡ πρώτη ἀπάτη — Τίς ἐκ τῶν δύο — Ἀναμνήσεις Νεαπόλεως (Vico Campione) — Ὁ δημόσιος Γραφεὺς — Ἡ οἰκονομικὴ διακινδύνευσις — Καλολογία — Ἐπὶ τοῦ ἔωστος — Ἡμέρα εὐχάριστος — Ὁ γάτος τῆς γειτονίας — Τὸ ἔτος 1000 μ. Χ.
Τιμῶνται δὲ, εἰς τὰς ἑκαταχίλις ἑκαταχίλις ἀποστέλλονται ἐλευθέρ. ταχυδρομικῶς.